

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

Ένας ΑΤΤΑ-ΝΙΖΚΡΙΖΙ
Φακίρης του ανωτάτου βαθμού.

κι' αυτόι πλανώνται μέσα στην άπεραντη χώρα τους, σταματώντας σε κάθε χωριό ή πολιτεία που θα βοηθή μπροστά τους. Έκει όλοι σχεδόν ο ντόπιος πληθυσμός συγκεντρώνεται γύρω τους.

Οι φακίρες ποτέ τους δε ζητούν έλεημοσύνη, ωστόσο μόλις ξεκίνησι αρχίσουν να κάνουν τα θαύματά τους, άμέσως αναοίθημα μετάλλινα νομίσματα αρχίζουν να ριχνώνται προς αυτούς απ' όλο τον κόσμο που είναι μαζεμένοι γύρω τους. Το μόνο ένδυμά τους είναι ένα κομμάτι πανι που ριχνούν γύρω από τη μέση τους. Ζούν εντελώς μόνοι, χωρίς κανένα άσυλο, χωρίς σπίτι και οικογένεια και τα λεπτά τ' όποια μαζεύουν τα παραδίδουν στους ναούς από τους όποιους εξαρτώνται. Τ' ό δε πληθή τους τιμούν εξαιρετικά, τους σέβονται και τους θεωρούν ως ιερά πρόσωπα.

Από άνημνευθέν χρόνον, μεταβιβάζουν από γενεά σε γενεά τ' ό μυστικά τους κι' άποτελούν μεταξύ τους ένα είδος μυστικής και ιεράς εταιρίας, ή όποια έχει την ιεραρχία της και τους κανονισμούς της. Η μιά κατηγορία τους, των Ντζόρτζις, άποτελείται από θανατοπομπούς εξαιρετικής επιδειξιότητος

οί όποιοι έπτελούν διάφορα πειράματα, περνούν μακρούς βελόνες από τους φάρυγγας

Αί 'Ινδία, σ' όλη τους την έκταση είναι γεμάτες άπο χιλιάδες επαιτών παντός είδους, τους όποιους οί 'Ινδοί ονομάζουν Ντζόρτζις (σχεπτίζουσι) ή Ταλοφίρις (αόστηρούσι) και τους όποιους έμεις άποκαλούμε φακίρες. Η λέξις φακίρης είναι άραβική και σημαίνει φτωχός. Και πράγματι οί 'Ινδοί φακίροι είναι φτωχοί, πάμπανοχοί μάλιστα. Όπως και ό θεός τους ό Βούδδας, όταν ήταν στη γη, έτσι

του καρφομένο στη γη και με τ' ό χέρια τεντωμένα. Τότε, χωρίς να φουσίξη ούτε ή έλαχίστη πνοή άέρου, τ' ό φύλλα της συκής αρχίζουν ν' άνεβοκατεβαίνουν στη γάβδο, σάν κάπιοι να τ' ό φουούσε. Μά ό φακίρης δέν έκανε έντομειάζυ ούτε την παραμικρή κίνηση. Άμέσως τότε ό φακίρης σηκώνεται υπό τ' ός έπυρημίας του όζλου. Ζητάει από την όμηγυρη να του δώσει ένα είδος κιάρας, που είναι καμωμένη από σάταξο χελώνα. Συγχρόνως δε παρακαλεί κάποιον από τους παρισταμένους να του ύποδειξη ένα τραγούδι.

Συνήθος οί 'Ινδοί του ύποδεικνύουν το έμβρατήριον του «Ραντζε-Σίνγκ». Άμέσως τότε χωρίς ό φακίρης ν' άγγίξη κάμ με τ' ό δάχτυλά του την κιάρα, αυτή αρχίζει να παίξη μόνη το σπολό του έμβρατηρίου.

Κατόπιν ό φακίρης ζητά από τους παρισταμένους να του ύποδείξουν έναν άλλο σπολό. Μιά Εθιοπία χυρία του ύποδεικνύει τότε το γαμήλιο έμβρατήριον από το «Λογγυζιν» του Βάγγερ. Άμέσως τότε ή κιάρα αρχίζει ν' άναρχοίει το θαιμψεντικό σπολό του έμβρατηρίου, το όποιο για πρώτη φορά ίσως άντηγει στη μαζουνη αυτή γωνιά των 'Ινδιών!

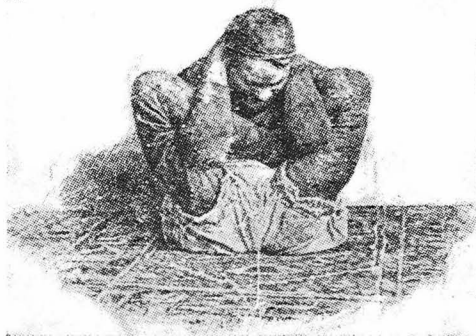
Αυτό όμως είναι ένα παιγνιδάκι για τόν φακίρη που μπορεί να κάνει πολ' σπουδαιότερα πράγματα. Ό φακίρης ξέρει να διαβάξη μέσα στα βήθη της ψυχής, της καρδιάς και του μυαλού του άνθρώπου, όπως γνωρίζη και τι ύπάρχει μέσα στο βάθος της τσέπης τους. Κάποτε ένας σοφός Εθιοπίας, ό όποιος βρισκόταν στας 'Ινδίας με εξερευνητική άποστολή, έξήτησε από ένα φακίρη να του πη ποιες λέξεις είχε ξεκίνη τη στιγμή στο μυαλό του. Άμέσως τότε ό φακίρης αρχίζει να χαράξη άπάνω στη λεπτή άμμο με τη γάβδο του τις λατινικές λέξεις τις όποιες ξεκεπτόταν ό Εθιοπίας. Το ίδιο συνέβη, άλλως και μ' έναν προβηγιάνο ναύτη, ό όποιος είχε ύπ' όψει του μεριζούς στίχους του συμπατριώτου του ποιητού Μιστρόλ, όταν ερώτησε το φακίρη τι σκέπτεται.

Σ' έναν άλλο πάλι, ό οποίος μόλις από μιά ώρα είχε άποβιβασθή στη Βομβή, όπου δέν ήξερε κανένα άπολύτως, ένας φακίρης είπε το όνομά του, την ηλικία του, την πατρίδα του και πόσα άκοιρώως χρώματα είχε μέσα στην τσέπη του.

Πολλές φορές όταν στην όμηγυρη που σχηματίζεται γύρω από τους φακίρας τυχαίνει να παρευρίσκειται και κανένας άγγλος άξιωματικός, ό φακίρης τόν παρακαλεί να του δανείξη για λίγη ώρα το σπαθί του. Μόλις το πάρει καλεί έναν ίνδο από τους παρισταμένους να πλησιάση και άμέσως αρχίζει να του καταφέρει δυνατά χτυπήματα με αυτό στο σβέροζο και στην πλάτη. Το πλήθος παρακολουθεί με άγανία τη σσηνή, ενώ το αίμα κυλάει ποτάμι από το βασανιζόμενο, ό όποιος στο τέλος σωριάζεται κάτω σχεδόν νεκρός... Άμέσως τότε ό φακίρης, παραδίδοντας το σπαθί στον άξιωματικό, επιθέτει τ' ό χέρια του επάνω στο θήμα του. Τότε το θάψμα γίνεται: Το αίμα σταματάει, ή πληγές κλείνουν μόνες τους και ό ήμωβανής ίνδος συνέχεται άμέσως και σηκώνεται γεμάτος έκστασι.

Άλλοι πάλι φακίροι, ακολουθούμενοι από το ένθουσιασμένο πλήθος, διασχίζουν τ' ός όδους των πόλεων, θεραπεύοντας τους αρρώστους έξορκίζοντας τα κακά πνεύματα και ύποδεικνύοντας στους κατόικους το μέρος στο όποιο θα βρούν ακριβώς ένα άπομένο τους άντιζέμενο ή ένα άποπλανημένο ζώο... Τίποτε δέν ξεφραγύ από τη διπλή τους όραση.

Πολλές φορές ό φακίρης άπανταίει στο δρόμο του ένα πηγάδι, από το όποιο, ξεκίνη τη στιγμή κάποιος 'Ιν-

Φακίρης ό όποιος βρισκείται βυθισμένος σε θρησκευτική έκσταση. Η σπασίς του, όπως βλέπετε, είναι πολυ περιεργή.

Ένας φακίρης ό όποιος επί τριάντα ολόκληρα χρόνια στέκεται σ' αυτή τη στάση με τ' ό χέρια ψηλά. Κατόπιν της άνιχνίσης αυτής όπως ήταν φυσικό τ' ό χέρια του έγιναν άτροφικά, έπαθαν από άγκύλωση και μοιάζουν με κατάξερα κλαδιά. Τ' ό νύχια του έμειλώσαν καταπληκτικώς.

δος βγάξει νερό... 'Ο φακίρης στέκεται και κοιτάζει τόν 'Ινδό, ό οποίος βλέπει έξαφρα κατάπληκτος ότι ό κουβάς του δέν ανεβαίνει πιά... Τραβεί με δύναμη, κοιτάζει μήπως ό κουβάς του έχει μπλέξει μέσα στό πηγάδι, ξανακάνει καινούργιες προσπάθειες, μά τίποτε! 'Ο κουβάς του—έξακολουθεί νά παραμειν ή ασάλευτος. 'Όταν όμως ό φακίρης παύει νά κοιτάζει τόν 'Ινδό, ό κουβάς ξεπετιέται μόνος του από τό πηγάδι!...

'Όστόσο τά θαύματα τών φακίρων τά όποια αναφέραμε δέν είνε αυτά μόνον. Μερικοί άπ' αυτούς, από τό θρησκευτικό τους φανατισμό, αντίγραφουν τίς στάσεις διαφόρων Ινδικών ειδώλων και άγαλμάτων και σ' αυτή τή στάση μένουν σέ όλη τους τή ζωή. 'Ας μή νομίσω κανείς πώς τό πράγμα αυτό είνε εύκολο. Μεταξύ τών στάσεων αυτών είνε μερικές τίς όποιες δέ μπορεί νά πάρη κανείς παρά ύστερα από σ α ρ ά ν τ α ό λ ο κ λ ή ρ ο ι ν χρόνων συνεχή και έπιπονωτάτη έξάσκηση. Είνε άδύνατο νά περιγραφούν οι έξαθώσεις τίς όποιες παθαίνουν κατά τήν διάρκεια τής έξασκήσεως των. Σέ μία σχετική εικόνα παρουσιάζουμε ένα φακίρη άνωτέρας τάξεως, τό Λουχιάν Ντάς σέ τέτοια στάση.

'Ερχεται μάλιστα ήμέρα κατά τήν όποیان τό σώμα τών φακίρων παθαίνει τέτοια έξαθώση ώστε μπορούν νά του δίνουν όποια στάση θέλουν. Τά πιά περιεργά συμπλέγματα τών χειρών, ποδιών και χορμιά, συμπλέγματα αφάνταστα και άπραγματοποίητα τά κάνουν αυτού με τή μεγαλείτερη εύκολία.

Μά γι' αυτό πάλι δέν είνε τίποτε. 'Αν μπορούμε στη Μπεναρές, τήν ιερά πόλι τών 'Ινδιών θιά ήθε θεάματα πολύ πιά περιεργά και καταπληκτικά.

Θά ήθε έξαφρα έκει ένα 'Αττα - Ντζορτζι - φακίρη τής άνωτέρας τάξεως—νά βυθίσει κάτω από τά μεγάλα δέντρα τής πόλεως, ένα από τό στόμα του βγαίνουν άκατάληπτα λόγια. Κρατάει στά χέρια του ένα μεγάλο σχοινί, ενώ με τά μάτια του ψάχνει νά βρη στά δέντρα ένα γερό κλαδί.

Μόλις βρη τό κλαδί πού του χρειάζεται, ό φακίρης ήρεμώτατος ένα τό πλήθος τών κοιτάζει με άγωνία, δένει τά δυό του πόδια στερεά με τό σχοινί, ένα τήν άλλη άκρη του σχοινού τήν πετάει άπάνω στό δέντρο. Κρεμασμένος έτσι ό φακίρης παρακαλεί κάποιον από τους παρευρισκομένους νά δέση τό σχοινί στό δέντρο ούτως ώστε νά μείνη μετέωρος στό κενό με τά πόδια άπάνω και τό κεφάλι κάτω.

Σ' αυτή τή στάση μένει βδομάδες και μήνες ολοκλήρους ένα τά νοήματα τών πιστών πέφτουν βροχή γύρω του. Σ' αυτό τό διάστημα ό φακίρης δέν παρουσιάζει κανένα σημείο έξαντλήσεως. Τό πρόσωπό του παραμένει γαλήνιο, ό χρωματισμός του φυσικός, ή φωνή του καθαρά και ήρεμη και άν του άποτεινείε μία ερώτηση, θά σάς άπαντήσει μ' έξαιρετική διανοητική διαύγεια. Πότε πάλι περιπίπτει σέ βαθειές ακέφους επί τής ματαιότητος τών έγχορμίων. 'Όταν δέ χρίνει τήν ώρα κατάλληλη ξεκοιμείται μόνος του και μαζεύει τά χρήματα πού του έχουν οίξει οι πιστοί...

'Ας έλθουμε τώρα στους φακίρας οι όποιοι θά-πονταν ζωντανοί.

Αί διατυπώσεις πού προηγούνται τής ταφής των είνε άπλούστατες. Σάββουν μόνος τους σέ χώμα μαλακό μία τρύπα άρκετή γιά νά χωρέσει όλο τό κεφάλι τους μαζί με τους ώμους. Μόλις γίνη αυτό τυλίγουν τό κεφάλι τους μ' ένα ύφασμα και, ένα τό σώμα τους μένει έξω άπ' τή γή, τό χώνουν έντελώς μέσα στην τρύπα, τήν όποία ξαναγεμίζουν χώμα μόνος τους. Οι παριστάμενοι άμέσως πηγαίνουν και πιέζουν τό χώμα ούτως ώστε νά μήν ύπάρχη πορος γιά νά περάση ό άέρας και ν' αναπνεύση ό φακίρης.

'Επί έβδομάδες ολοκλήρους ό φακίρης μένει σ' αυτή τή στάση με τό κεφάλι του χωμένο μέσα στη γή, άζήνητος... Καμιά άπάτη δέν χωράει σ' αυτή τήν περίπτωση. Προέκειται περί πραγματικής ταφής, περί πραγματικής στερήσεως τού άέρος χωρίς τόν όποιον ό άνθρωπος πεθαίνει.

Και όμως ό ένταφιασμένος ζωντανός φακίρης δέν πεθαίνει!... 'Αφού περάση άρκετός καιρός μετά τήν ταφή του, τό πλήθος πού κάθε μέρα συγκεντρώνεται γύρω άπ'

τό σώμα του, βλέπει άξαφρα τό ένα του χέρι νά σαλεύη και νά σκάβη τή γή γύρω από τό θαμμένο κεφάλι του. 'Ετσι σέ λίγο παρουσιάζεται ό φακίρης ολοκλήρως, άκριβώς όπως ήταν πριν ταφή.

Αυτό είνε καταπληκτικό... 'Όστόσο ύπάρχουν και άλλα θαύματα τών φακίρων πιά καταπληκτικά άκόμη, όπως αυτό πού θά σάς διηγηθούμε τώρα και τό όποιο επιβεβαιώνουν πολλοί Έυρωπαίοι αξιωματικοί, όπως ό στρατηγός Βεντουρά, ό λοχαγός Βάντε και άλλοι. Τό θαύμα αυτό έγινε παρουσία τού 'Ινδού Μαχαργιά Ρατζέ Σενκ και χιλιάδων θεατών.

'Ενα ξεπερίφημο φακίρης ά-νέλαβε νά μείνη επί τής ίδιας στάσης έξι μήνες μέσα σ' ένα τάφο, τόν όποιο τού έγτισε ό μαχαργιάς.

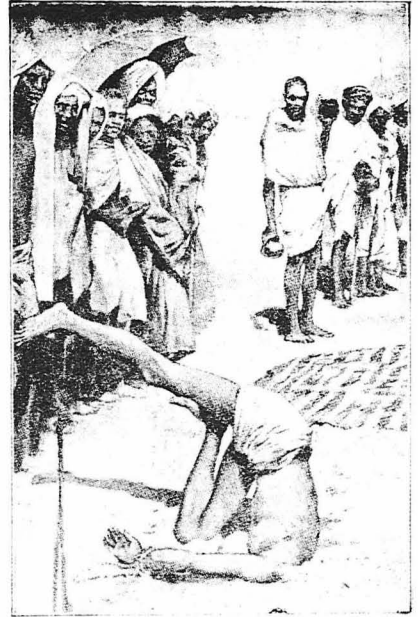
'Όταν έτοιμάστηκε ό τάφος, τήν ώριμένη ήμέρα, ό φακίρης βούλωσε με χέρι όλες τίς τρύπες τού σώματος του εκτός τού στόματος. Κατότιν, άφού έφαρξε και τό λάργγγά του, περιέπεσε σέ ληθαργική κατάσταση και τόν έβλεψαν μέσα σ' ένα σάκκο τόν όποιο έσφράγισε ό ίδιος ό μαχαργιάς, παρουσία τών 'Αγγλων. 'Ο σάκκος αυτός έναπετέθη μέσα σέ μία κάσσα πού τήν εκάρφωσαν καλά και τήν όποία έβαλαν μέσα στό βάθος τού τάφου. 'Από πάνω έρριξαν άρκετους τόννους χώματος τό όποιο έστειραν μ' άραποσίτι, όλόγυρα δέ έβαλαν σκοπούς οι όποιοί νύχτα-μέρα άγρυπνούσαν.

Καχύποτος ό Μαχαργιάς διάταξε ν' άνοιξουν δυό φορές τόν τάφο πρό τής όρισθείσης προθεσμίας, μά ό φακίρης βρισκόταν στη θέση του, κατάξερως και παγωμένος. 'Επί τέλους δέκα μήνες μετά τόν ένταφιασμό άί επί παρουσία πάντοτε τού στρατηγού Βεντουρά, ό τάφος άνοιχτηκε όριστικώς. 'Ο φακίρης δέν είχε μετακινήθη καθόλου. Τό σώμα του ήταν σχεδόν ολοκλήρο παγωμένο, εκτός τού άκρου τής κεφαλής του.

'Υστερα όμως από δέκα ώρών περιποιήσεις, έντριβάς, ραντίσματα με ζεστό νερό, ό φακίρης ξαναζωντάνεψε και πάλι... Τό γεγονός αυτό είνε άπίστευτο, έντούτοις είνε άληθινό. 'Εχει δέ γίνει πολλές φορές και στην Έυρώπη από φακίρας, οι όποιοι δέχτηκαν νά ένταφιασθούν ζωντανοί, υπό τόν έλεγχο έπιστημόνων.

Τά τελευταία αυτά φαινόμενα πού φαίνονται πιά καταπληκτικά στό Κοινόν, είνε ίσως τά πιά άπλά και τά πιά εύεξήγητα. 'Όσο παράδοξη και άν φαίνεται αυτή ή βεβαίωση, ή έπιστήμη έντούτοις παραδέχεται ότι ό εκούσιος ένταφιασμός είνε δυνατός.

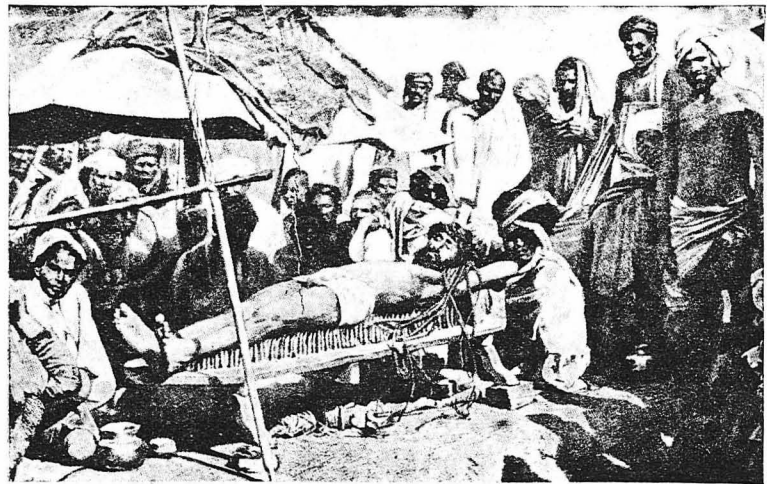
'Επιτυγχάνεται με μεθοδική και ταχυστάτη προπόνηση, ή όποία άπαιτεί υπεράνθρωπο έπιμονή και ύπομονη.

Οι φακίροι επί μήνας ολοκλήρους μένουν άκίνητοι στη στάση τής εικόνας μας με τό κεφάλι τους χωμένο μέσα στό χώμα.

Οι φακίροι μένουν επί ώρας, ολοκλήρους ήτοι δέκα ημερών ένα τό πλήθος τους περιστοιχίζε, έχοντας καθ' όλο αυτό τό διάστημα τήν ίδια στάση. 'Όπως βλέπεται στη φωτογραφία μας ή στάση αυτή είνε έξαιρετικά επίπονος κι άπαιτεί ειδικήν έξάσκηση.

Μερ κοί φακίροι μένουν επί εβδομάδας και μήνας ολοκλήρους άκόμη ξαπλωμένοι επάνω σέ μία σανίδα γυατήν από καρφιά.